

Cântecul visurilor

Daniel Vișan-Dimitriu

Eu nu credeam că visurile cântă
Atunci când văd că intri-n lumea lor,
Nu-n mers ușor, ci-n pas șovăitor,
Sub gândurile care te frământă.

Și nu știam că te ridică-n zbor
La dans cu îngeri care-ți înfierbântă
Privirile ce-n aripi se-nveșmântă
Și gânduri ce-ncolțesc în flori de dor.

Mi se păreau, adesea, nefirești,
Doar plâsmuiri din timpul în zadar
Pe care-l pierzi când stelele apar
Deasupra lumii-n care singur ești,

Dar știi acum: e-o lume de tumult,
O simfonie-n care vreau să fiu,
Decât în lumea mea, cu mult mai viu,
Să fiu așa cum îmi doream demult.

Și cred acum, și nu mă mai frământ,
Nici pasul nu-mi mai e șovăitor
Atunci când mă înalț, plutind ușor,
Prin lumea-n care sunt un vis și cânt.